

Oosterse meeuwen

De Oosterse meeuwen, en met name Satinetten en Blondinetten. De edelstenen uit het oosten worden ze genoemd. Dat is niets te veel gezegd. Er is vrijwel geen Sierduivenras waar: type, stand, kop, kleur en tekening een bijna gelijkwaardige rol spelen. Bijna gelijkwaardig omdat type, stand, snavel en kop ongeveer 55% van de beoordeling uitmaken en kleur en tekening 45%. Het fokken van een perfecte kop en snavel is moeilijker dan het fokken van een perfecte grondkleur en tekening. Het is een complete sierduif met erg veel uitstraling.

Geschiedenis

De Oosterse meeuwen zijn relatief een 'jong ras' in de duivengeschiedenis van het westen. Dr. Paul Trübenbach schrijft in zijn boekje, van 136 pagina's, 'Die Mövchentauben' dat hij in zijn lange reizen door Klein-Azië niet precies heeft kunnen achterhalen waar dit ras zijn oorsprong vindt. Maar wat van belang voor de Sierduivenfokkers is, dat zij door een Griekse koopman H.P. Caridia in 1862 zijn ingevoerd in Engeland. De Engelsen waren gelijk weg van dit ras, die oorspronkelijk alleen in blauwgeschubde Satinetten voorkwamen. In latere jaren werd de Blondi-

H.P. Caridia

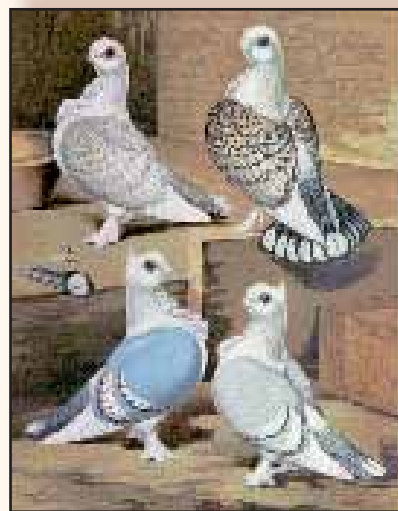
nette gefokt uit kruising van Satinette en Engelse Owl. Die niet zoals, wordt gedacht, in Engeland werd gefokt maar in Smyrna, het tegenwoordige Izmir. Een stad in het westen van Turkije. De Blondinetten werden weer naar Engeland geëxporteerd. Volgens Dr. Trübenbach zagen deze Blondinetten er heel anders uit dan de Geschubde Satinetten. Deze geïmporteerde Blondinetten waren meer getijgerd getekend. Het prachtige boek "The Illustrated BOOK OF PIGEONS" van Robert Fulton, geïllustreerd door de schilder/tekenaar J.W. Ludlow verscheen in 1870 en is nog steeds een toon aangevend sierduivenboek met prachtige platen van de bovengenoemde schilder. Opvallend is te zien dat op de platen van de Satinetten en Blondinetten een roestfactor op het vleugelschild, die tegenwoordig niet meer geaccepteerd wordt, toen kennelijk heel gewoon werd gevonden en waarschijnlijk onvermijdelijk vond.

In het jaar dat de Satinetten geïmporteerd werden waren de koppen nog spits en vlak en hadden de dieren middellange snavels. Genoeg middellang om nog hun eigen jongen te kunnen grootbrengen. Daar kwam snel verandering in door het inkruisen Afrikaanse meeuwen, Engelse Owls en Turbits die al veel kortere en naar beneden gerichte snavels hadden. De afbeeldingen in b.v. het boek van Fulton zijn van na de modernisering van de snavels.

Oosterse meeuwen hebben hun weg gevonden over de hele wereld. Vooral de landen V.S., Australië, Zuid Afrika en de landen in West Europa zoals Duitsland, Zwitserland, België en Nederland. Maar ook in Scandinavië en de Balkan landen is veel belangstelling voor deze rassen.

In de zestiger jaren was er een doorbraak bij het moderniseren

door Jan De Jong & Luc Kerkhofs

van beide rassen. De Haagse kenner en fokker Jan Worries bracht in 1963 zeventien Oosterse meeuwen mee van zijn reis door de Verenigde Staten van Amerika die een opbaring waren voor de fokkers van beide rassen. De dieren waren meer dan middelgroot met enorme koppen, perfecte snavels in zetting en substantie. De dieren waren wat lang, wat heet lang en weinig koket. Maar wij de "jongere fokkers" vonden het de redding van de rassen. Door het kleine aantal fokkers en daardoor veel inteelt waren de broeduitkomsten niet om over naar huis te schrijven. Maar deze 17 dieren opende weer perspectieven. Anders had de Oosterse meeuw waarschijnlijk niet meer bestaan.

In het jaar 1975 werd de "Europäischer Mövchenclub" opgericht. Tevens werd besloten de jaarlijks tentoonstelling te houden in de mooie stad Keulen in Duitsland. Zo centraal mogelijk in Europa. Het is jaarlijks een zeer groot succes waar elk jaar internationaal getoond wordt wat aan kortsnavelige meeuwen gefokt wordt. De aantallen liegen er niet om van 350 tot wel 500 dieren is geen uitzondering.

Het fokken van Oosterse meeuwen is moeilijk, zoals in de aanhef is gezegd, een complete duif wordt verlangd. In type, stand, kop, snavel, kleur en tekening. Veel liefhebbers hebben zich groepen gevoeld de rassen te fokken maar echt de doorzetters zeg maar de 'fundamentalisten' zetten door en weten, in vele gevallen, de fok tot een succes te maken. Ook het feit dat altijd voedsterduiven nodig zijn, schrikt veel liefhebbers af. Je hebt dubbel zoveel duiven nodig om tot een goed resultaat te komen.

Type en stand

Het type is een brede, gedrongen en korte duif met middellange hals en benen. De stand is opgericht met een afhellend gedragen staart (zie tekening). Een aantal jaren geleden werd er minder op type stand gelet. Kop, snavel, kleur en tekening was het belangrijkste type vond men van minder belang. Het kon gebeuren dat een te lang dier de beste van het ras werd. Ook de stand was van minder belang. Dieren met een vlakke stand konden hoge predikaten krijgen. Daar heeft de Meeuwenclub een stokje voor gestoken. Er wordt, bij de beoordeling, begonnen met 'type' en 'stand' zoals bij elk ras. Niet voor niets wordt in de standaard in de algemene omschrijving van ras begonnen met een kokette houding. Dat betekent een brede en hoog gedragen borst, een iets terug gebogen hals en een afhellende stand. Als het dier dat niet laat zien, dan kan hij nooit een zeer goed type en stand hebben.

Veel voorkomende fouten in type zijn: te smal in borst, lang in achterpartij te weinig afgedekte rug en soms lichte stulpvleugels en naast de staart gedragen slagpennen. Veel voorkomende fouten in stand zijn: stand te vlak, soms zelfs door horizontaal. Het is niet noodzakelijk maar de iets terug gebogen hals verhoogd de kokette houding.

De snavelvorm van een Oosterse meeuw

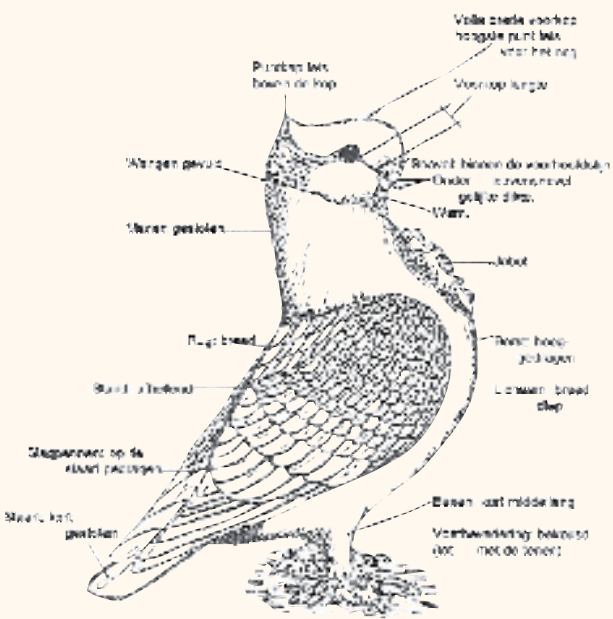
De snavelvorm (1) is van heel groot belang het is het begin en het belangrijkste onderdeel van de kop. De snavel is kort en aan alle zijden gerond maar moet wel substantie hebben. D.w.z. voldoende hoorn in boven- en on-

dersnavel en een krachtige indruk maken. Onder- en bovensnavel passen perfect op elkaar. De snavel is breed aangezet, een z.g. 'kikkerbek' met weide gaping. De basis van de snavel is bijna zo breed als de breedte tussen de ogen. De ondersnavel graag aan de onderzijde iets 'bol' dat geeft een uitstraling van kracht. Vlakke bovensnavel (2) is een veel voorkomende fout de bovensnavel loopt niet mee met ronding van de kop. De snavel kan ook iets hol zijn, men spreekt dan van een 'gutssnavel' (2)

Een snavel met een, dikwijls, minuscuul deukje in de snavel vlak onder de neusdoppen wordt met de term 'snaveldruk' (3) aangeduid. Het is een veel voorkomende fout, die niet altijd herkend wordt. Het is dikwijls ook zo weinig, dat het moeilijk te zien is.

Een haaksnavel (4) is een gevolg van een te zwakke ondersnavel. Een veel voorkomende fout, die zeer erfelijk is. Door de haaksnavel is een zwakke onder snavel makkelijk te herkennen. Maar er zijn ook dieren met een zwakke ondersnavel die niet gekenmerkt worden door een overgroeierende bovensnavel en die worden dikwijls niet gezien terwijl de fout minstens zo erg is.

Een kruissnavel is een zeer storende fout, de punt van de bovensnavel en ondersnavel gaan langs elkaar heen en groeien door. Mits niet te erg door sommige 'kunstenaars' kundig weg-gewerkt. Maar dikwijls wordt de snavel 'hoornarm' en heeft geen substantie meer. Het typische is dat een kruissnavel niet sterk vererft. Uit een duivin met een behoorlijke kruissnavel werden tientallen jongen gefokt waarvan er maar 2 een kruissnavel hadden.

Veel kruissnavels worden gekenmerkt door een sterke ondersnavel en dat is weer winst. Een spitse snavel is een veel voorkomende fout. Een spitse snavel wil zeggen te lang, te smal en te dun. Meestal staat een spitse zoals genoemd wordt 'ervoor' de punt van de snavel komt buiten de voorhoofdslijn. De punt van de snavel moet binnen de verticale lijn van het voorhoofd liggen. Later komen we hierop terug.

Snavels beoordelen is het moeilijkste onderdeel, om goed te herkennen en te taxeren van de gehele Oosterse meeuw. Het gaat niet om millimeters maar om onderdelen van millimeters. Het vraagt jarenlange studie en veel inzicht om een snavel op de juiste kwaliteit te beoordelen. Vooral dat inzicht is van het grootste belang en niet te leren.

De snavelzetting

De snavelzetting is het volgende punt wat van zeer veel belang en is een belangrijk onderdeel voor het profiel van de kop. Om een volledig beeld te geven moeten we even terug in de geschiedenis. In het begin van de zestiger jaren van de vorige eeuw zijn er afspraken gemaakt ten aanzien van de snavelzetting van de 3 te onderscheiden meeuwenrassen: Afrikaanse meeuw, Oosterse meeuw en de Turbit. Met snavelzetting wordt bedoeld de

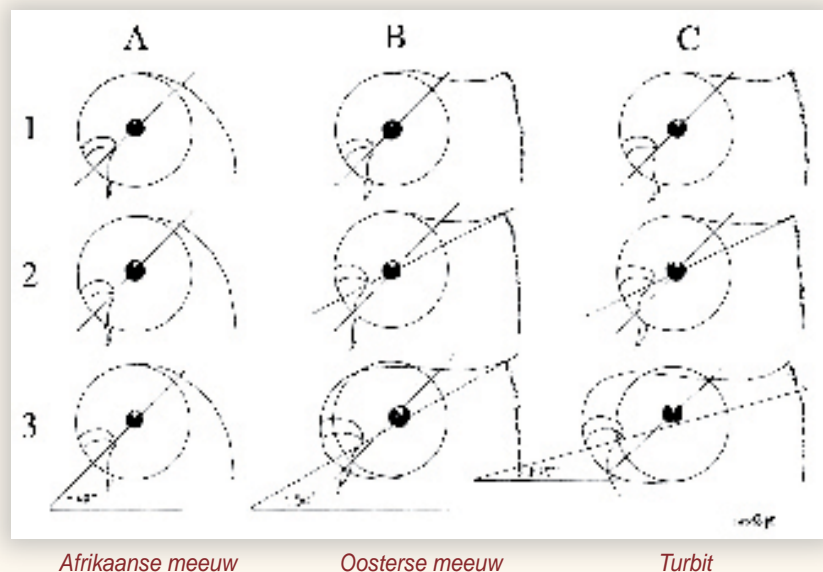
mondlijn, gevormd door de snavelhelften, onder welke hoek het meest gewenst is bij de 3 rassen. Voor de goede orde, het zijn theoretische benaderingen die best iets mogen afwijken. Maar als richtlijn zeer bruikbaar. In de tekening is schematisch aangegeven de oorsprong van de rassen en de verschillende ontwikkelingen van de 3 rassen.

De 3 tekeningen A1 t/m 3 zijn de koptypen van een Afrikaanse meeuw, vroeger Tunische meeuw geheten, die in de loop van de jaren niet zijn veranderd. De kop is kogelrond met een snavelzetting (mondlijn) van ongeveer 45 graden. De 3 tekeningen B 1 t/m 3, van de Oosterse meeuwen, zijn de koptypen drastisch veranderd. Tekening B1 is een kop van vóór 1940. Een zeer korte kop met diep liggende snavel, zoals de Afrikaan, met een kap. In de vijftiger jaren veranderde er niet veel aan de kop maar de snavelstand werd wat vlakker zie tekening B2. Tekening B3 geeft aan de moderne kop zoals heden wordt gefokt. Meer lengte in de voorkop en de snavellijn onder een hoek van $\pm 30^\circ$ nogmaals de hoek is een richtlijn geen vastgestelde maat die men moet meten. De tekeningen C 1 t/m 3 geven de ontwikkelingen aan van de Turbit. C 3 is zoals de huidige graag gezien wordt met een mondlijn van $\pm 15^\circ$ en een zo lang mogelijke voorkop.

Na de snavelvorm is de snavelzetting van het grootste belang. Om toch maar even vast te houden aan het uitgangspunt, de mondlijn onder een hoek van 30° komen bij de snavelzetting veel fouten voor. Als de snavellijn de goede hoek heeft is de snavelpunt ruim binnen de verticale lijn van het voorhoofd, zoals de tekening aangeeft. Is de punt van de snavel gelijk of bijna gelijk met de verticale lijn. Dan is de mondlijn te vlak, te Turbitachtig. De snavel aanzet kan ook te 'diep' zijn en is de snavelzetting van een Afrikaan. Met deze redenering wordt er vanuit gegaan dat de diepe aanzet van de snavel een korte voorkop heeft dan is de kop Afrikaans of de vlakke snavelaanzet een zeer lange voorkop heeft. Bij Oosterse meeuwen met de goede voorkop lengte komen ook deze snavelzettingen voor en dan krijgt men een heel ander beeld.

links: ruim binnen de verticale lijn.
midden: punt snavel gelijk met verticale lijn.
rechts: zeer diep aangezette snavel.

Afrikaanse meeuw

Oosterse meeuw

Turbit

Tekening (10) geeft het kopprofiel aan van een Oosterse meeuw met de vereiste snavel inzet en voorkop lengte. De mondlijn loopt door de onderkant van het oog en, doorgetrokken, tot in de puntkap. Deze goede verhoudingen maken de juiste Oosterse meewenkop.

(10)

Is de snavel (11) dieper aangezette, zoals bij een Afrikaanse meeuw maar met de voorkop lengte die verlangd wordt bij een Oosterse meeuw dan worden snavel en voorkop naar 'beneden' getrokken en trekt tevens de voorkop vlak. Dit verschijnsel wordt 'laagzichtig' genoemd.

(11)

Is de snavellijn (12) te vlak en loopt de mondlijn onder het oog door dan is het effect van een snavelaanzet van een Turbit. De voorkop lengte is hetzelfde als bij een Oosterse meeuw.

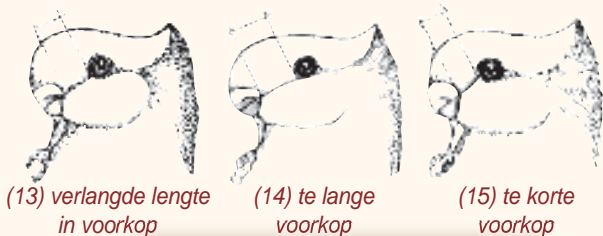
(12)

De voorkop lengte

Voorkop lengte speelt een voorname rol bij de beoordeling van de Oosterse meeuw. De snavelzetting en voorkoplengte is de 'gematigste' van de drie kortsnavelige meeuwen. Het houdt het midden tussen Afrikaan en Turbit in. De voorkoplengte (13) wordt 'gemeten' tussen de achterkant van de neusdop en de voorkant van het oog.

Het is niet de bedoeling dat die maat 'gemeten' wordt. Het zien van de vereiste voorkoplengte is zuiver visueel en moet door veel naar Oosterse meeuwen te kijken aangeleerd worden.

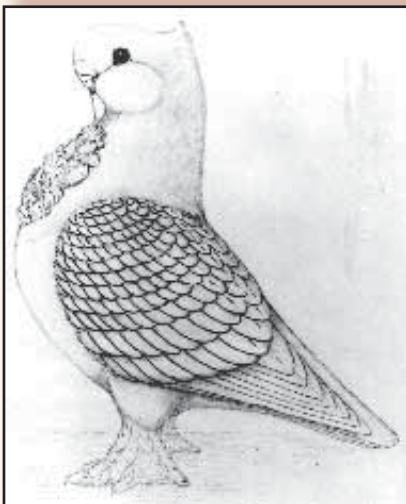
Een te lange voorkop (14), komt niet veel voor. Zoals op de tekening te zien is wordt de gehele belijning, door de verlengde voorkop verstoord. Een dier met een dergelijke lange voorkop kan geen gevulde voorkop hebben. Daar moet bij de beoordeling een opmerking over gemaakt worden. Het moet ook niet te zwaar aangerekend worden, want in de fok zijn dergelijke vogels onmisbaar gebleken en daar mag bij de beoordeling best een beetje rekening gehouden worden.

(13) verlengde lengte in voorkop

(14) te lange voorkop

(15) te korte voorkop

Tekening van C.G.S. spittle (1964), die het moderne type en kop weergeeft die tot op heden gevolgd wordt.

De te korte voorkop (15) is de meest voorkomende fout. Dikwijls wordt deze fout maar moeilijk onderkend. Vooral als het dier een fraaie volle voorkop heeft is dat een imponerend gezicht. Ook wordt de vergissing gemaakt dat een dier met een volle voorkop een te korte voorkop wordt toegedicht. De kop, lijkt door de vulling, wat korter.

Het type en stand

Het type van een Oosterse meeuw is breed en diep en kort in achterpartij. De grootte is middelgroot maar iets groter is een plus. Met middelgroot wordt de grootte van een vliegpostduif bedoeld hoewel een postduif een ander type heeft dan een Oosterse meeuw. Een postduif is langer en slanker is de grootte, van de duif, vergelijkbaar.

Het type van een Oosterse meeuw is kort en gedrongen. De borst is breed en diep. De schouders zijn breed en verlopen via de rug wigvormig naar de staart. De hals vrij kort en dik, komt mede door de manen. Staart kort 2 pennen breed en ongeveer 2 cm buiten de slagpennen stekend. Benen middellang tot kort en wijd uit elkaar staand.

De stand is afhellend met hoog gedragen vooruitredende borst. De staart is net vrij van de grond. De hals wordt iets terug getrokken gedragen. Daarbij een mooi gesloten kam van de manen en puntkap die iets boven de kop uitkomt, voeg daarbij de kleur en tekening, dan ziet men een sierlijke kokette sierduif in optima forma.

Veel voorkomende fouten zijn:

Te weinig borst (6). De borst treedt niet buiten de vleugelboegen maar gelijk of daar binnen. De borst is dan te smal. Wat veel voorkomt is dat dikwijls de gehele vogel te smal is inclusief de kop. Wat, in dit geval de borst genoemd wordt, is de voor- bouw, maar is wel een onderdeel van de borst. De eigenlijke borst loopt van voor de benen naar de voorbouw.

Oosterse meeuw (satinette).

(2)
- zwakke ondersnavel.
- wrat en oogranden te grof.
- te weinig voetbevedering.

(3)
- laagzichtig (down face).
- mist jabot.

(4)
- te lang in achterpartij.
- vlakke bovensnavel.
- tekening te grof.

(5)
- stand te vlak.
- snavel 'staat ervoor'.

(6)
- te weinig borst.
- te korte voorkop.
- aanzet derde band.

(7)
- kop te "Turbit achtig".
- hangvleugel.
- banden moeten strakker.

(8)
- "snaveldruk".
- te weinig vulling in voorkop.
- gekleurd in borst en benen.
- grondkleur te donker.
- te veel gekleurde pennen.

Een vlakke stand (5) is wel de meest voorkomende fout. Als de benen midden onder het lichaam of te veel naar voren zijn geplaatst gaat het dier, door zijn balans te zoeken, vlak soms door horizontaal gaan staan (Staat iets opgericht).

Bij een Oosterse meeuw moeten de benen ver naar achteren zijn geplaatst. Een vlakke stand is een grote fout en er wordt de laatste jaren goed op gelet.

Een veel voorkomende fout is te lang in achterpartij (4). Vooral de grotere duiven gaan hier mank aan. Hier is een duif getekend met lange vleugels en staart. Wat ook dikwijls voorkomt is alleen een te lange staart. Sommige fokkers en keurmeesters wijten een te lange achterpartij aan een grote kop.

Er bestaat geen verband met kopgrootte en veerlengte. Het staat los van elkaar. Wel is het zo dat een millimeter veerlengte op de kop veel meer lengte in de staart geeft.

Sommige meeuwen dragen een vleugel, (7) dikwijls 2 vleugels, naast of onder de staart. Het is een zeer ernstige fout die zwaar gestraft moet worden. Meestal gaat dat gepaard met een niet afgedekte rug. Een niet afgedekte rug is een storende fout bij rassen die hun vleugels op de staart dragen en moet goed opgelet worden.

Kopvulling en breedte

Na de snavelvorm, aanzet, kopbreedte en voorkoplengte zijn de diverse fouten die in de kop op kunnen treden legio.

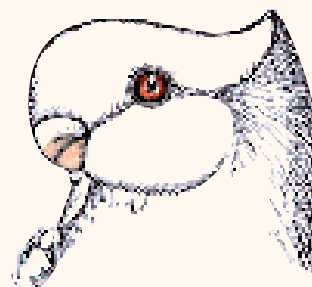
De kop van een Oosterse meeuw, met alles wat daarbij hoort, moet men zoveel mogelijk beoordelen in het hok of, nog beter, in de kooi. Het type, stand en kop van

een Oosterse kunnen voor 95% in de kooi beoordeeld worden. Zeker door ervaren fokkers en keurmeesters. Ook al door het in de hand nemen trekt het dier zijn veren glad en is zeker de kap niet te beoordelen. De aanzet van de kap moet in de kooi beoordeeld worden. De tekeningen boven aan de pagina zijn wat overtrokken. De snavel is iets dieper aangezet, de ondersnavel is wat krachtiger, de voorkop vulling is wat hoger en voller. Dat is gedaan om nog eens te benadrukken hoe belangrijk deze onderdelen zijn. De breedte is van essentieel belang en moet in verhouding tot het profiel van de kop. De kop kan ook te breed zijn. De kop wordt dan vlak en hoekig maar is zeer geschikt voor de fok. Want de dieren worden wel smaler maar niet breder.

Een éénjarig dier kan nooit de breedte en vulling hebben dan een meerjarig dier.

Kop in het algemeen en Oosterse meeuwen in het bijzonder zijn in hun derde jaar op zijn mooist en volledig uitgegroeid. Het is noodzakelijk hier rekening mee te houden in de fok en met de beoordeling. Ook duivinnen laten, over het algemeen, een wat minder type en kop zien. De kop is meestal wat platter en iets minder breed. Uitzonderingen daar gelaten. Te weinig vulling in voorkop komt erg veel voor, vooral bij duivinnen. Er is voor en boven het oog te weinig substantie. De kop is dan meestal te smal, terwijl de lengte in voorkop voldoende aanwezig is.

Is de voorkop te kort, dan lijkt het nog wat. Maar de duif laat 2 fouten zien, te kort in voorkop en te weinig vulling in voor- en bovenkop.

Als éénjarige wat minder vulling in de kop.

Snavel staat 'ervoor', te weinig vulling.

Kap te laag aangezet.

Neusdoppen en oogranden te grof.

Te weinig vulling in voorkop.

Deze kop hoort niet in een fokkerij en op de show thuis. Toch komt men deze vogels nog wel tegen. De tekening is overdreven getekend om goed duidelijk te maken dat een dier met een dergelijke kop niet de naam Oosterse meeuw mag hebben. Een dier waarvan de kap te laag is aangezet wordt dikwijls verkeerd beoordeeld. Door iets afgezakte kap suggereert voorkop wat meer vulling. De hoogte van de kap mag nimmer in de hand beoordeeld worden maar altijd in de kooi.

Als een Oosterse meeuw ouder wordt dan wordt hij wat groffer in neusdoppen en oogranden. Zoals hiervoor al betoogd is, is het een goede zaak de neusdoppen minder hoog te fokken. Want hoe hoger de doppen hoe eerder de kans dat de neusdoppen te grof worden. Het wratje onder de snavel is eigenlijk een fout.

Maar dé meeuwenfokker vindt het een teken van rasadel. Een driehoekige voorkop komt nogal eens voor. Als jong is de voorkop vrijwel zo breed als tussen de ogen. Als het dier 1 of 2 ouder is dan doet de eigenaardigheid zich voor dat de voorkop niet meer meegroeit met de schedel en er een typische driehoek vorm ontstaat. Is niet fraai maar wordt dikwijls over het hoofd gezien.

Geknepen achter de neusdoppen is, bij meeuwen en bij Oosterse meeuwen in het bijzonder, een uitsluiting fout. De kneep wordt bijna niet meer aangetroffen. Zelfs een lichte kneep wordt niet geaccepteerd. Bij oudere dieren worden de neusdoppen wat groffer en komen zijwaarts buiten de kopbelijning. Waardoor het net lijkt of het dier een kneep heeft. Die fout wordt nog wel eens gemaakt.

Een te smalle kop is een zware fout en hoort niet bij een Oosterse meeuw. Aan de voorzijde gezien is de voorkop erg smal, de snavel is spits en lang en de ogen zijn goed zichtbaar. Het is absoluut af te raden om met vogels te fokken die zo'n storende fout heeft. Voor de fok kan een kop niet breed genoeg zijn, zelfs als de voorkop, door de breedte, wat vlak en hoekig is.

smal zijn als bijvoorbeeld van Schoonheids postduivenrassen of sommige Kleurduivenrassen. De oogkleur, is standaard, bij een Blondinette oranjerood en bij een Satinette donkerbruin. Bij de Blondinette is het de bruine kleurslag die een afwijkende oogkleur heeft, vals pareloog genoemd. Het oog heeft een vleeskleur die in tinten nogal kan verschillen en komt alleen bij Blondinette voor. Want de witte kopkleur van een Satinette bepaald de donkerbruine oogkleur ook bij de bruine kleurslagen. De oogranden getekend om deze ogen zijn erg smal getekend. Bij veel dieren zijn de oogranden wat breder.

Dit geeloranje oog is wat te licht en is nog acceptabel. Maar een dier met een dergelijke oogkleur komt niet meer in aanmerking voor het hoogste predikaat. Behalve dat het oog te weinig rood toont, zijn er geen echte fouten. De oogrand, hier getekend, is reeler. Voor een Oosterse meeuw is dit een goede oogrand.

Dit oog heeft een te gele kleur en wordt te licht gevonden. Nog lichtere ogen komen ook voor z.g. staalogen en soms groene ogen. De laatste 2 oogkleuren zijn niet te tolereren, niet voor de show maar zeker niet voor de fok, want vererfd enorm.

Voorkop te driehoekig.

Ogen en oogranden

De ogen van een Oosterse meeuw zijn, naar verhouding, groot met een relatief smalle oogrand. Relatief omdat 'meeuwen oogranden' nooit zo fijn en

Kleur en tekening

Kleur en tekening is zeer belangrijk bij een Oosterse meeuw. De fokker vindt in principe type, stand, snavel en kop het belangrijkste. Omdat deze kenmerken

Geknepen achter neusdoppen.

Kop te smal.

Oranjerood oog.

Donkerbruin oog.

Vals pareloog.

Geeloranje oog.

Oog te geel. Oogrand te grof.

Satinette.

Vizor.

iets moeilijker te fokken zijn dan kleur, maar vooral, tekening. In een kooi op de tentoonstelling is op een afstand het eerste wat opvalt de tekening van een Oosterse. Mankeert daar wat aan dan daalt de kwaliteit van de vogel direct.

De Oosterse meeuw heeft drie tekeningsvariateiten: gezoomd, geschubd en geband. De grondkleur bij de 3 variateiten is zilverwit, zoals op de tekening te zien is. Bij de Blondinetten is bij de gezoomden het gehele lichaam zilverwit van kleur met daarop een zoming die elke veer omvat, inclusief de slagpennen en de staart. De kop kan geheel gekleurd zijn of licht beijzeld of geheel beijzeld.

Bij geschubden (zie tekening 19) is bij Blondinetten het lichaam gekleurd. Het vleugelschild heeft een zilverwitte grondkleur met daarop aan het uiteinde van de veer een driehoekje, toep of pijl. De uiteinden van slagpennen en staart omzomen, met een donkere kleur, een witte spiegel op iedere pen.

Bij witgebanden is het lichaam geheel gekleurd met uitzondering van 2 zilverwitte banden op het vleugelschild met aan de achterzijde een donkere of zwarte zoom. Slag- en staartpennen zijn hetzelfde getekend als bij de geschubden.

Satinetten hebben dezelfde tekeningsvariateiten als de Blondinetten maar het lichaam is wit gekleurd.

Dat bij de gecompliceerde tekening fouten optreden is wel duidelijk. De grondkleur heeft bij gespreide kleuren zoals zwart, dun, bruin, kaki, rood en geel nooit roest. Roest treed wel op bij samengetrokken pigment zoals bij blauw, blauwzilver, bruinzilver, kakizilver, roodzilver en geelzilver en alleen op het vleugelschild. De spiegels op slag- en staartpennen tonen geen roest.

Aan de kleur mankeert het in zijn algemeenheid niet. Voor hoe deze precies moet zijn kan men verwijzen naar het kleurenblok. De enige uitzondering wil ik maken voor de kleuren dun- en bruingezoomd. Bij de Oosterse meeuw kent men de kleurslag dungezoomd. In de meeste gevallen betreft het echter de kleurslag bruingezoomd. Er zijn echter twee factoren waardoor de twee kleuren (dun en bruin) te onderscheiden zijn.

Echt dun is een donker sepia kleur of heel donker bruin, wat op een afstand de indruk geeft dat het zwart is. Dichterbij gekomen ziet men dat het om zeer donkerbruin gaat. Bruin is veel lichter van kleur maar heeft toch nog wel wat nuances, welke zo donker zijn, dat het dun benadert.

De tweede factor is de oogkleur, welk verschil alleen te zien is bij de Blondinette, want de Satinette heeft een donker oog.

Bij Blondinette is het verschil in oogkleur de zekerste factor om het kleurverschil te zien. Dungezoomd heeft geel/oranje tot oranje/rode ogen. Bruingezoomd heeft een witte herkenningcirkel rond de pupil uitlopend in een rode of vleesachtige kleur. Het is een typische oogkleur, die bij alle bruin gekleurde duiven aanwezig is. Uiteraard kan de fokker ook in de nestpan constateren of het een dun- of een bruingezoomde Oosterse meeuw betreft. Een dun wordt namelijk kaal geboren.

Blondinette.

Kleur & tekeningbenaming

De benaming en de herkenning van de verschillende kleurlagen zorgen vaak voor een groot probleem.

Zoals ieder ander duivenras kent ook de Oosterse Meeuw verschillende structuurtekeningsvariëteiten; te weten, de volgekleurde, de gekraste en de gebande. Door een factor genaamd Orient-Stencil (fs) die nog eens extra is toegevoegd zien wij witgezoomde, zilver witgeschubde en zilver witgebande duiven. Er zijn echter maar drie verschillende soorten tekeningvariëteiten. Uiteraard zowel in de Satinetten als in de Blondinetten.

Satinetten zijn schildmeeuwen met gekleurde vleugelschilden, staart, boven- en onderstaartdek. De overige bevedering is wit. De 5 buitenste slagpennen moeten wit zijn. Blondinetten zijn geheel gekleurde meeuwen.

Gezoomd

Iedere veer heeft een zilverwitte grondkleur. De schacht is gekleurd en iedere veer is regelmatig gekleurd omzoomd. Het gaat niet om de breedte van de zoming, maar om de regelmaat. De zoming komt bij de Blondinette het beste tot uitdrukking op de vleugels en de staart de overige veervelden laten een meer gemarmerd beeld zien en de kop varieert van vol gekleurd tot beijzeld.

Grondkleur wit.
Schacht gekleurd.
Elke veer gekleurd omzoomd.

Slag- en staartpennen gezoomd.

Geschubd

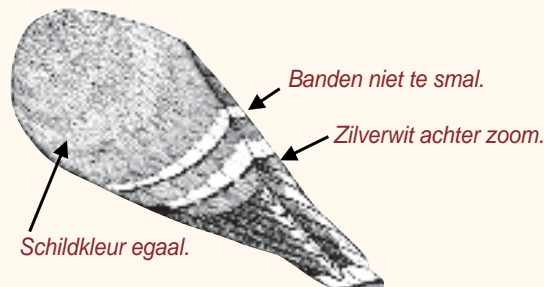
De veren op de schilden zijn zilverwit. De schacht is gekleurd. Iedere veer laat aan het uiteinde een gekleurd driehoekje zien. De staartpennen zijn gekleurd en voorzien van spiegels. Bij Blondinetten is het lichaam en de kop gekleurd. Voorts zijn ook de slagpennen volgekleurd en voorzien van spiegels.

Schacht gekleurd.
Aan het uiteinde van de veer een gekleurde pijl, driehoek of toep.

Witgeband

De veren op de schilden zijn volgekleurd. Behalve de banden, deze zijn zilverwit en afgebiest met een smal donker randje. Ook hier zijn de staartpennen volgekleurd en voorzien van spiegels. Bij Blondinetten is het lichaam en de kop gekleurd. De slagpennen zijn ook gekleurd en voorzien van spiegels.

Tekening

Iedere van de drie genoemde tekeningvariëteiten (gezoomd, geschubd en geband) kent zijn problemen. Fouten bij de gezoomde variëteit zijn: onregelmatig gezoomd, gedeelte van het vleugelschild niet gezoomd en verwaterde zoming. Voorts kan de grondkleur soms schoner. Er kan dan sprake zijn van pepering (pigmentkorrels) in de grondkleur.

Maar de grondkleur kan ook te donker zijn. Bij zwartgezoomde Satinetten lijkt de zilverwitte grondkleur donkerder dan bij Blondinetten, dit komt door de witte lichaamskleur van de Satinetten. Het contrast is groter. Fouten bij de geschubde variëteit zijn: onregelmatige schubtekening en volgekleurde veren in het vleugelschild. De grondkleur kan pepering tonen en men treft soms roest aan in de grondkleur. Het zilverwitte gedeelte van de veer laat dan brons (bij blauw) of sulfuur (bij blauwzilver) zien. In het laatste geval is van de nood een deugd gemaakt en indien de sulfuur gloed gelijkmatig is spreekt men van een sulphergeschubde.

Fouten bij de gebande variëteit zijn: onregelmatige banden en pepering of roest in de grondkleur van de banden. Let op! De banden moeten niet te smal zijn. Ook komt het voor dat de schilden, die egaal van kleur moeten zijn wat krastekening laten zien. We spreken dan van smut.

De geschubde en gebande variëteiten hebben spiegels. Ook hier kan het nodige mis gaan. Er wordt bij het beoordelen onderscheid gemaakt tussen de spiegels in de staart en de spiegels in de slagpennen. Een ernstige fout is het ontbreken van spiegels in de staart of slagpennen. Het komt voor dat de twee middelste staartveren geen volledige spiegel tonen. Voor duivinnen is dit ook een ernstige fout. Bij doffers kan men dit gedogen al moet men het predikaat wel drukken. Ook kunnen de spiegels uitlopen. In de staart spreken we dan van een ernstige fout "gail-tailed" genoemd. Het uitlopen van de spiegels in de slagpennen is echter geen fout.

Het is een zeer omvangrijk artikel geworden, zonder andere rassen tekort te doen, is het omschrijven van het ras Oosterse meeuw toch iets meer omdat alle facetten zoals type, stand, snavel, kop, kleur en tekening van even groot belang zijn, met de nadruk op type, snavel en kop.

De Vlaamse meeuwduivenclub, is een actieve vereniging met meerdere rassen onder zijn beheer. Wilt u meer weten over het besproken ras of andere rassen zoals de andere kortsnavelige en middensnavelige rassen. Neem dan contact op met de secretaris van de deze club de heer Kerkhofs Luc, Maastrichtersteenweg 234, 3770 Riemst, tel. 012 45 50 75.

agridagen
geel 2008

Waar ondernemers elkaar ontmoeten

PROFESSIONELE BEURS VOOR DE VEEHOUDERIJ

T H E M A ' S

dierengezondheid
energie

www.agridagen-geel.be

PROFESSIONEEL
WO-DO-VR
6-7-8 februari

HOBBY
9-10-11 februari